

BINGO

Vælklodd
frá

Hazy

Videotól frá

Telefunken,

Gávukort frá

Gunder

og døgurða
til 10

i Perluni

Hetta eru høvuðsvinningarnir hesaferð. Hesaferð prenta vit aftur fyra tøl, sum tygum skulu sammeta við tey, á tygara egnu plátu. Klippið tey út og goymið tey.

Føroya Bjør

Restorffs

Bingovinningar:

1. Plátu ella band frá H. C. W. Tórgarð
2. Lummaroknara frá H. J. Bókasøluni
3. Sodavatn/øl frá Restorff ella Føroya Bjør
4. Bókapakki frá H. N. J. Bókhandli (100,-)
5. Ur frá UR-søluni i SMS
6. Lagkøku frá Haldor Holm
7. Sosialin ókeypis i hálvt ár
8. Góðgæti

Bert okkurt smávegis nýtt

Bókatíðindi 10. árg. Nr. 1. August 1981. 48 s.

Dygðin í tí, sum er skriv-
að og sagt í sambandi
við 80'ára føðingardagin
hjá Heðini Brú er ógvu-
liga ymisk. Sum dømi
um skilagóða og med-
vitna skrivning kann
roðan hjá Hanusi Andre-
assens nevast (prentað
i Sosialinum: 28/8-81), og
á hinum bógvinum setir
roðan hjá nýggja Varða-
formanninum (prentað
i Dagblaðnum: 19/8-81)
helst met í heimfóðis-
ligum hugsunnarhætti.

Bókagarður hevur,
sum vituligt er, eisini
hátíðarhildið dagin, og
umframt at lati Heðini
Brú »Fyrsta stóra gull-
heidurstekin Bókagarðs
fyri mál og bókmentir
okkara«, hevur Emil
Thomsen vígt Bókatíð-
indi nr. 1/81 til Heðin
Brú. Ritið inniheldur
tvær eitt sindur longri
greinir, Reidar Djupedal
og Carin Sandqvist, fyra
styttri, Vesteinn Ólason,
Bjarne Nielsen Brovst,
Hanus A. Samuelsen og
William Heinesen, og
eina yrking eftir Emil.

Greinin hjá Reidar
Djupedal royndir at lýsa
Heðin Brú og fyrst
fremst hansara norsku
andsfelagar (Kinck, Gar-
borg, Hamsun, v.fl.),
men skoytir uppi: »Á
peike på litterære fedrar
skal eg ikkje innlate meg
pá. Heðin Brú har
mange skyldfolk og
mange tættir i veven
sin. Han har altíð vore
pá leitardag í livet og
ikkje stengt seg av i sitt
eige bur«. Seinasti
setningurin er ein rá-
andi lyndislýsing av
skaldinum og einum se-
reyðkenni i hansara
skaldskapi. Og hetta er
nett tað, sum Varðafor-
maðurin ikki hevur
fatað.

Danski háskúlin
verður umtalaður
soleiðis: »Den grund-
vigske dogmatikk som
reid den danske folke-
høgskulen og gjorde han
til en bastion for intole-
ranse, var ukjend på
Færøyan«. Her má vera
onkur misskiljing.
Longu i 1870'unum var
háskúlin meira ein men-
tunarligur stovnur enn
ein trúnaðarligur —
háast trúgvinn hevði týd-
ning — og saklig upplýs-
ing kom i hásetið i árun-
um eftir Fyrra Veraldar-
bardaga. Møguliga kann

nógv sigast um danska
háskúlan, men at skira
hann »bastion for intole-
ranse« er so heilt
burturvið.

»Några karakteristiska
drag i Heðin Brús
språk« eftir Carin Sang-
qvist er ivingarson. Hon
vil eftirkanna »syntak-
tiska karaktären« i mál-
inum hjá høvundanum,
og hevur fyrst og fremst
brúkt »Tað stóra takið«
og »Endurminningar«
sum grundarlag. Hon
ávisir t.d. at mein-
ingarnar (t.e. tað sum
stendur imillum tvey
punktum el. lkn.) hjá
Heðini Brú eru meira
enn dupult so langar,
sum hjá Martini Joensen
i »Tað lýsir á landi«. Men
øll sum hava lisið hesar
báðar bókur vita, at hin
fyrsta er dupult so lætt
at lesa sum hin seinna, og
er altso ikki vorðin
torfør av teim longu
meiningunum. Carin
Sandqvist ávisir eisini
seinni, at sjálvt um
Heðin Brú ikki setur
høvuðstekin so ofta, so
eru setningarnir hjá
honum ikki longri enn
hjá Martini Joensen, og
hartil brúkar hann litið
av eykasetningum. Hon
visir á, at setningar
uttan grundorð eru van-
ligir, at vanlig sambind-
ingarorð mangan vanta,
meðan tíðarsambinding-
ar eru eyðkendar fyri
skrivningina hjá honum.

At enda hevur Carin
Sandqvist talt hvussu
ofta Heðin Brú brúkar
»tá« i mun til »tá ið«
og sammett við aðrar
føroyskar høvundar.
Hon kemur fram til, at »tá«
er mest vanligt i »Løg-
brá« og »Fastatøkum«,
síðan »tá ið« og i
»Endurminningunum«
aftur »tá«. Hartil hevur
hon funnið út av, at tann
parturin av endurmin-
ningunum, sum hevur
staðið i Varðanum oftast
brúkar »tá ið«, sum er
rættað til »tá« i bókini,
og Sandqvist meinar at
Heðin Brú hevur roynt
at koncentrera málið hjá
sær. Men i hesum føri
hevur orðateljingin vilt
hana, tí tað er rættles-
arin, ið broytti øll »tá
ið«-ini til »tá« og ikki
høvundurin. Eina aðra-
staðis ger hon nógv
burturúr at ávísa, at tað
eru fleiri punktum i
endurminningarbókini

enn i Varðabrotunum,
men tað er helst eisini
rættlesaranum fyri at
takka!

Tað liggur nær at
spyrja, hvat sovorðnar
mekaniskar kanningar
kunnu nýtast til? Við-
hvørt kunnu tær vera
hentar sum grund-
granskning og harvið lata
tilfar til aðra granskning,
men i hesum føri er
meginparturin burtur-
spilt tíð.

Síðurnar hjá Vesteinn
Ólason er vanlig føðing-
ardagsheilsan, har
nortið verður við skald-
skapin og serstakliga
»Føðar á ferð«, meðan
greinin hjá Bjarne
Nielsen Brovst er ein
hugalagsmynd frá Hav-
nini og samrøðum við
Heðin Brú, og má sigast
at raka bara heilt væl i
sini lýsing. Einastaðis
fer hann tá eftir mínum
tykki skeivur: »Tað
kann tykja, sum Heðin
Brú i summum av
sinum seinna søgum er
við at verða i so dapur«.

Hóast summar søgur i
savninum »Búravnurin«
lýsa tað amoralska
maktmenniskja, og
menniskju sum bera við
ræðuligar viðburðir, so
er heildarútsøgnin
vónrik. Vit mugu ikki
druka i matstrevi, so
vit gloyma spælið og
hugflogið.

William Heinesen
tekur søguna »Bátabløð-
ini« fram, og brúkar
hana sum mynd uppá
livskorini, ikki bara hjá
Heðini Brú, men alment.
Seinast stendur yrkingin
»Til móðurmálið« eftir
Emil. Hon er dekan og
patetisk, við nógvum
stavrum og Janusi
Djurhuus spökjandi
onkustaðis aftanfyrir.

Tað eru nógvir endur-
tøkur i teim ymsu grein-
unum og umframt
okkurt smávegis kemur
einki av nýggjum um
skaldskapin hjá Heðini
Brú i ljósmála i hesum
litla riti. Men tað hevur
kanska heldur ikki verið
ætlanin?

Jógvan Isaksen